

Durmuş Hocaoğlu

Büyümeğ İstemeyen Milletler Küçülmeye Mahkûmdur

Türkhaber., Yıl: 1., Sayı: 029., 25.10.2002-01.11.2002 (Cuma-Perşembe)., s.20

Durmuş Hocaoğlu, *Türkhaber* Yazıları Sıra No: 29

Künye:

- Hocaoğlu, Durmuş., “Büyümeğ İstemeyen Milletler Küçülmeye Mahkûmdur”., *Türkhaber.*, Yıl: 1., Sayı: 029., 25.10.2002-01.11.2002 (Cuma-Perşembe)., s.20

NOT: *Türkhaber'in* bu sayısı, kural dışı bir tarihte yayınlanmıştır.

TÜRKHABER

Önümüzdeki birkaç ayın Türkiye için son derece kritik bir dönem olacağı tartışmasız bir hakikat; bir yandan ülkemizin elini kolunu bağlayan “AB’li efendilerimiz”in gözlerinin içine ve şişkin cüzdanlarına bakıp duran biz nâçiz kullarına bir tarih verip vermeyeceğinin heyecânı ve bununla alâkalı olmak üzere bir dertler ummânı var: “Kıbrıs’ı verin” dayatmasından “yeni etnik azınlıkları, Lozan’da zikredilmeyen yeni Hristiyan dinî azınlıkları tanıyın, Alevîleri de dinî azınlık olarak kabûl edin ve artık yavaş-yavaş bölünme sürecini içinize sindirin” dayatmasına varıncaya kadar. Diğer yandan, aşağıda biraz daha etraflıca söz konusu edeceğimiz üzere, hemen yanibaşımızda Batı seralarında fidesi dikkat ve îtinâ ile hazırlanarak yüz yıldan daha eski bir zaman önce dikilmiş, bugüne kadar da düzenli olarak bakımı yapılmış bulunan “Kürdistan” ağacının meyvesinin kotarılmasına ve bu cümleden olmak üzere, yanibaşımızda patlaka vermesi ân meselesine dönüşmüş gözüken ve dertlerimizi katlayacak olan Irak Harbi’dir.

Her birisi tek başına dahi birer baş belâsı olan bu denli büyük problemlerle çepçevre kuşatılmış bir hâlde bulunan Türkiye’nin siyâsî kaderini tâyin edecek olan Seçim ise bu yazının yayınlanmış olduğu tarihten sonraki bir hafta içerisinde sonuçlanmış bulunacak: Türkiye ateşten bir çemberden geçiyor ve biz en belirsiz bir seçim ortamındayız!

Bu kadar sıkıntılı bir dönemde en güçlü bir hâlde bulunması gereken Türkiye ise, tam tersine, çok zayıf ve çok kolay manüple edilebilir bir hâlde: Ekonomisi bitme sınırında; devlet bütçesi borçların fâizini zar-zor karşılıyor, asıl borçlar döndürülmez bir vaziyette; ülkenin zenginlikleri yağmalanır, başını bir kısım alçak ve — “kirli” bile değil — “pis” siyâset bezirgânının çektiği ihânet kumpanyaları vâsıtasıyla dışarıya kaçırılırken yine aynı sefih gürûhun işbirliğini yaptığı yabancı — yatırımcı değil — talancı sermâye eldeki te’sisleri alıyor, zenginliklerini kaybeden ülkede yatırımlar duruyor, sâdece “günlük çark”ın çevrilebilmesi bile ele-güne avuç açılarak ve yüksek fâizlerle alınacak borçlara endekslenmiş bulunuyor; ülke “günlük” yaşıyor; siyâset son derece belirsiz ve darmadağın; 18 Nisan 1999 seçimlerinden sonra kurulan hükûmet hiçbir derde devâ olamamak bir yana bir yandan devraldığı eski dertleri büyütürken diğer yandan da kambur üstüne yeni kamburlar ekleyerek ömrünü doldurdu, kendisiyle berâber ülkemizi de bitirdi; kendilerini yenileyemeyen, yeniden üretemeyen, ülkenin ve milletin sorularına cevap, sorunlarına çözüm yolları bulamayan, siyâseti kendisini besleme aracı olarak algılayan bir zamanların köklü siyâsî partileri

yoksullaşmış/yoksullaştırılmış, öz yurdunda parya muâmelesine tâbî tutulmuş Büyük Kitle'nin intikamına dönüşecek olan 3 Kasım seçimleri sonucunda yüzde onluk barajın altında ezilmek tehlikesiyle karşı-karşıya ve bu hezîmetin ölüm soğukluğundaki ürpertisi enselerinde; bu ezilmenin telâfi edilemez bir travmaya dönüşerek birçoğunun siyâsî hayatını kökten bitirip tarihin çöp sepetine atacağını dahi düşünebiliriz ve dahi inşaallah da öyle olur! Nitekim dikakt edilirse, çoktandır, seçimlerden sonra, Meclis dışında kaldıkları takdirde bu millettten bütün çaldıklarının hesâbının kendilerinden sorulabileceği, bileklerine kelepçe takılabileceği korkusu şimdiden yüreklerine düşerek ateş gibi kavrulmalarına yol açan bâzıları bütün ümitlerini Avrupa Birliği'ndeki efendilerinin hamiyyetlerine bağlamış bulunuyor.

Türkiye'nin hem ekonomik ve hem de psikolojik anlamda adetâ omurgası kırılıyor; dışarıya karşı boynumuz en umutsuz olduğumuz zamanlarda bile görülmemiş bir şekilde eğriliyor; hiçbir ülke ile dik-dik konuşamıyoruz. Beri yandan zâten kısım-ı âzâmı îtibâriyle hemen-hemen hiçbir zaman gerek ihlâs, samîmiyet ve haysiyeti ve gerekse de müktesebâtı ile gerçek bir “Türk” intelijansiyası kimliğini kazananamış bulunan sözde intelijansiya adetâ düşünme gücünü külliyyen kaybetmiş, yeni efendilerinin istikbâline çıkmaya hazırlanıyor.

Bu kaygı verici dâhilî ve haricî ahvâl ve şerâit tahtında şu ân için patlama noktasına yaklaşan Irak Harbi ve onunla yakın rabîta içinde bulunan “Kürdistan Devlet-i Aliyyesi”nin te'sisi hakkında Türkiye'nin ne hükûmetinden iler tutar bir politika görmekteyiz, ne intelijansiyasından adam gibi fikirler; ve ne de hattâ bizzat pusulasını şaşırılmış toplumdan en hayâtî millî meselelerimizde açık tepkiler. Tepkiler bile içe gömülmüş; sessiz!

11 Eylül darbesi, arkasından gelen cıvık liberalizm dönemi ve 28 Şubat süreci, cemiyetimizin millî reflekslerini adetâ öldürdü; bütün Avrupa üzerinde git-gide daha bâriz bir hâl almaya başlayan yabancı düşmanlığı ve ırkçılık rüzgârları bir kâbusa dönüşme eğilimi gösteriyor, bu kâbûsun çok yakında en büyük boy hedefi de biz olacağız; ama akıllar fikirler hep “AB'ye girersek kaç para alırız” basitliğinde! Nerede o Kıbrıs millî dâvâsındaki, Kerkük dâvâsındaki asâletli heyecân; nerede o “Kerkük Türk'tür, Türk kalacaktır”, “Kıbrıs bizim canımız fedâ olsun kanımız” nidâlarıyla yeri göğü inleyen ateşin gençlik? Kim bu milletin üstüne ölü toprağı serpti?

Hemen yanibaşımızda kopacak büyük fırtına bile bizi harekete geçirmiyor; kaderimizi başkalarının eline ve insâfına terketmiş gibi duruyoruz; tek ümîdimiz Fransa ve Rusya gibi savaş karşıtı ülkelerin ABD'yi dizginlemesinde; o da olmazsa Bölge'yi önce tahrip edecek ve sonra da îmar için girip bir daha çarpacak olan kolonyal-emperyal dünya firmalarının bize lûtfedeceği taşeron ücretlerinde. Dünyada tarih yeniden yazılmak, coğrafya yeniden düzenlenmek üzere; kirlî ellerini bu bölgeye uzatan emperyaller — artık biz ne mânâya geldiğini pek idrâk etmiş değiliz ama, adı daha sık olarak “Doğu Akdeniz” şeklinde telâffuz edilir olan — Ortadoğu'da cetvellerle çizilmiş yeni bir sun'î harita yaratmak için olanca güçleriyle çalışıyorlar; buna mukaabil, Türkiye'de, birçok “tetikçi kaleşör” desteği arasında kaybolan ve en fazla “yaptırmayız, ettirmeyiz” şeklinde çıkan ve arkasında hemen hiçbir rafine fikir, proje ve hazırlık bulunmayan mecâlsiz ve îtiraz bile denemeyecek, çoğu da iç tüketime ve hassaten seçime yönelik “öylesine söylenmiş” kelimadan ibâret bir-iki cılız sesin dışında başka bir şey işitilmiyor.

Yer aynı, oyun aynı: Geçen yüzyılın başlarında emperyalist ve kolonyalist emellerinin önündeki en büyük engel olan Osmanlı'yı, İslâm dünyasının son gerçek devleti ve koruyucu kalkanı, “Müslümanların Babası” Osmanlı'yı yıkarak bizim tabîi arka bahçemiz ve tabîi nüfuz alanımız olan Ortadoğu'yu ele geçiren ve hepsi bir araya geldiğinde dahi dünyada esâmesi okunmayan, bir müessiriyyeti bulunmayan eciş bücüş devlet müsveddeleri arasında taksîm ederek kolonize eden güçler şimdi daha fazlasını istiyorlar: Dünyanın en zengin petrol

kaynaklarına sâhip ve en stratejik bölgelerinden birisi olan Bölge'yi bütünüyle kendi emir ve kumandalarında bir uyduya, dönüştürmek bir kolonileştirme ameliyesini tamamlamak.

Saldırgan emperyal güçler Türkiye başta olmak üzere bölge insanların idrâk mahrûmiyetinden ve tarih bilinci zaafiyetinden öylesine emîn bulunmaktalar ki, oynanan oyunun senaryosunu değiştirmeye bile pek lüzum hissetmiyorlar; filhakîka, nitekim bu kirli oyunun senaryosu ana hatlarıyla aynı, sâdece aktörlerinde ve piyon ve kuklarında kısmî bir değişme var: Dün Türk'ün paçasına Araplar'ı saldırtan emperyaller bugün de Kürtler'i aynı gaye ile kullanıyorlar.

Bütün bu hayâsız oyunlar gözlerimizin önünde açıkça sahnelenirken Türkiye'yi gûyâ yöneten Hükûmet'in bütün politikası ise “derin bir acz ve peşin bir teslimiyet” olarak özetlenebilir: “Bu savaş zâten durdurulamaz; bizim de etimiz-budumuz belli; ayakta duracak mecâlimiz yok; IMF başta olmak üzere dünyanın efendilerinden para gelmeyecek olursa işimiz hepten bitik!” Ve arkasından utanç verici bir hesap: “O hâlde, acaba savaşa girsek bize para verirler mi?”

Rezâlete bakınız: Daha düne kadar Türkiye karşısında uysal bir çocuk gibi duran Barzani ve Talabani nâm aşîret başları sırtlarını — aynı zamanda Türkiye'nin de patronu olduğunu düşündükleri — öylesine sağlam kayalara yasladıklarından emîn bulunmaktalar ki, boylarına poslarına bakmadan, cirmlerini gözetmeden, “Türkiye bu bölgeye girerse O'nu boğarız” diyebilecek kadar küstahlaşabiliyor; bin yıllık Türk şehri Kerkük'ü “Kürt şehri” ve uyduruk Kürdistan'ın başşehri ilân edebiliyor! Heyhat! Hükûmette ve siyâsilerde “šov” kokan cılız bir-iki sescik, Kamuoyu'nda ise tık yok! “Kerkük Türk'tür, Türk kalacaktır” nidâlarıyla kendisini ateşe atmaya hazır o efsânevî gençlik buharlaşmış; bu ne gaflet ve hatâ dalâlettir ki, geçen pazar günü İstanbul'da yapılan Kerkük mitingi bom-boş; SP ve AKP'nin sesi Kanal 7 ise, haberi “Kerkükte hak iddia edenlerin fiyasko gösterisi” şeklinde ve etkeleri zil çalarak veriyor!

Ya üç başlı hilkat garîbesi Hükûmet? Bütün Ortadoğu bölgesi göz göre-göre ateşe doğru sürükleniyor; Türkiye'nin başına herkesin gözleri önünde aynen Osmanlı'nın yıkılışındaki gibi çoraplar örülüyor; Türkiye zerre kadar kaale alınmadan Türk Yurdu Kerkük müstakbel Kürdistan'ın başşehri ilân ediliyor, Kerkük Türkleri iki ateş arasında bırakılmak, iki belâdan birisini tercih etmek zorunda bırakılıyor, alay eder ve Türkiye'ye meydan okurcasına lûtfen ve tenezzülen “Kürdistan vatandaşı” statüsü verilerek *onurlandırılıyor*; içeride bir harp vukuunda ateşe süreceği bu ülkenin omurgası olan mâsum vatandaşlarının ve başörtülü kızların karşısında kaplan gibi kükreyen Hükûmet dışarıda ayaklarının ucuna bakarak fisıltı ile konuşuyor; “Kerkük'e dokunan el yanar” diyemiyor! Bu konudaki tek ciddî çıkış ise, eğriye eğri, doğruya doğru; işi politika yapmak olmadığı hâlde, politikacının yapmadığını yapan ve Hükûmet'i kerhen “ABD'ye rağmen bu bölgede menfaatlerimiz neyi gerektiriyorsa onu kendi başımıza yaparız” demeye ve tavır almaya zorlayan Ordu'dan geliyor!

Böyle mi olmalıydı?

Ortadoğu'da haritalar yeniden hazırlanırken Türkiye'nin haritasının da hazırlanmış olduğunu kim akıl edecek?

Şahsî kanâtim odur ki, “**büyüme istemeyen milletler küçülmeye mahkûmdur**” buyuran hikmetli kelâm, bizim de ders alacağımız ebedî bir hakîkatın ifâdesidir; tıpkı, “Tarih tekerrürdür derler; hiç ibret alınsaydı tekerrür eder miydi” buyuran bir başka hikmetli kelâm gibi.

